

UNA HISTÒRIA FRÍVOLA

La veritat és que no he estat gaire sortat —mirau per on!— en les meves relacions com a escriptor amb el món apassionant de la cinematografia.

I no em referesc al fet que cap de les meves novel·les no s'hagi transformat en un *film*. Això, a més d'una veritat, és —sembla— una pensada de foll no gens egregi necessàriament (sort que, per ara, ningú no em pot privar de somniar: un Mosqueiro interpretat pel Robert Mitchum dels anys seixanta i dirigit, lògicament, i si el senyor bisbe no s'ha d'empipar, per aquell John Huston de *Moby Dick* o d'*Els morts*. Gràcies, no es mereixen).

Ni tampoc al fet que a un senyor de Llucacari, havent-se entestat a convertir una de les meves narracions de *Quartet per a una confidència*, aquella on el restrenyiment (o sia, l'art estèril de no poder anar del cos) feia fer figa a totes les vanitats humanes, se li morís l'actor que interpretava el paper de gran caganer, i això esguerrà el projecte.

Ni tampoc, és clar, a la contingència que una de les actrius rosses del cinema espanyol dels seixanta (no volien que els diguéssim artistes: «yo no soy artista, sino actriz, ¿comprendes?»), d'aquelles que presumien de virginitat sense ser *virgo potens*, se mig enamorara de la meua desvirginitat inexperta però voluntariosa. I *Margarita no fue mi amor...*

Res de tot això, que és molt (m'excús de recordar la meua època heavy de crític cinematogràfic), m'ha fet passar les portes de la frustració. No, els trets tenen una altra diana: el 1987 vaig publicar la novel·la *Més enllà del mur*, però no

la vaig escriure amb aquest títol. En principi s'havia de dir *Una oportunitat per a Glòria Swanson*, en homenatge secret —i un xic malintencionat— a la mítica actriu. L'editor, però, que és el gran amo i senyor (dret de cuixa inclòs) de l'escriptor en ofici, potser no devia saber qui era la Swanson. O potser s'imaginà que era una estrangera de les que picàvem en la meua època de trànsfuga de platja. Sigui con sigui, em va fer canviar de títol, així de senzill. Així de frustrador. I tot, perquè es veu que els meus homenatges cinematogràfics —i en faria molts, em podeu ben creure: Kirck Douglas, Lauren Bacall, Orson Welles, els ja citats Mitchum i Huston, etc— no tenen com a destinataris les debilitats inqüestionables del gran públic que flipa amb la Doris Day (en dic gràcies, però jo, d'aquesta carn, no em menjaré), sovint coincidents amb aquelles altres que un editor ensuma que són rendibles.

Que els déus de l'Olimp i sant Pancraci, el del precuci redemptor, vos siguin favorables en el nou solstici.

ANTONI SERRA
PUIGPUNYENT, 1994

GLÒRIA SWANSON A LA REINA KELLY